

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3538/2025
26.12.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Радославе Мађаров и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији је пуномоћник Бошко Урошевић, адвокат из ..., против тужене „Direktna Banka“ а.д. Крагујевац, чији је пуномоћник Петар Гроздановић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље АА изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2534/22 од 23.09.2022. године, у седници одржаној 26.12.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 2534/22 од 23.09.2022. године у делу става првог изреке, којим је преиначена пресуда Трећег основног суда у Београду П1 1078/21 од 17.03.2021. године и утврђено да је тужилци АА престао радни однос код туженог 29.01.2015. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље АА изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2534/22 од 23.09.2022. године, у преосталом делу става првог изреке, као и ставу другом и четвртом изреке.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 1078/21 од 17.03.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужилци АА из ... да се поништи као незаконито решење о отказу уговора о раду број .../... ... донето 28.01.2015. године до стране правног претходника тужене. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужилци АА да се обавезе тужена да јој накнади штету услед невраћања на рад у висини 18 месечних нето зарада у укупном износу од 1.279.690,38 динара, са законском затезном каматом од пријема писменог отправка пресуде. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужилци за накнаду трошкова парничног поступка, а ставом седмим изреке, тужилци је обавезана да туженој накнади парничне трошкове од 313.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2534/22 од 23.09.2022. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у делу става првог изреке у

погледу датума престанка радног односа, па је утврђено да је тужиљи АА престао радни однос код туженог 29.01.2015. године, док је у преосталом делу става првог изреке, одбијена као неоснована жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда у ставовима другом, четвртном и седмом изреке. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против пресуде донете у другом степену, тужиља Душица Бошковић је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужена је поднела одговор на ревизију. Захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка није поставила.

Врховни суд је испитао правноснажну пресуду у побијаном делу у смислу одредби чланова 441. и 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11 ... 10/23) и утврдио да је ревизија основана у делу којим је другостепени суд преиначио првостепену пресуду, а да је у преосталом делу неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, али се ревизијом основано указује да другостепени суд није био овлашћен да у парници за поништај решења о престанку уговора о раду мења садржину решења у погледу датума престанка радног односа, па је због прекорачења тужбеног захтева одлука у ставу првом изреке донета на основу одредби чланова 407. став 1. тачка 5. и 417. став 1. ЗПП. Тужиља је чињенице везане за решење о удаљењу са рада од 28.10.2014. године први пут изнела у жалби, без навођења извињавајућих разлога да то учини у поступку до закључења главне расправе, па супротно наводима ревизије другостепени суд, у складу са одредбом члана 372. став 1. ЗПП, није био овлашћен да оцењује законитост првостепене пресуде у погледу чињеница које су изнете тек у жалбеном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је била запослена код правног претходника тужене банке у периоду од 01.04.2008. до 28.01.2015. године. У време доношења спорног решења од 28.01.2015. године обављала је послове ... у Сектору Директор филијале ВВ је у периоду од 01.08. до 11.08.2014. године у више наврата узимао из сефа филијале одређене износе стране валуте, на који начин је настао мањак од 190.700,00 евра. Приликом узимања овог новца из сефа нису поштована правила прописана интерним актима послодавца везана за примопредају кључева трезорске просторије и сефа, за пребројавање новца и контролу налога, за чије спровођење је тужиља била одговорна. Тужиља је знала за ове радње и имала свест о противправном поступању, али их није пријавила. У поступку који је претходио доношењу спорног решења тужиљи је достављено упозорење о постојању отказног разлога, она се на упозорење изјаснила и није негирала повреду радне обавезе, па јој је спорним решењем отказан уговор о раду на основу одредбе члана 179. став 2. тачка 5. Закона о раду. Тужиљи је решење уручено 29.01.2015. године.

Са полазиштем на овако утврђене чињенице, првостепени суд је, с позивом на одредбе чланова 179. став 2. тачка 5, 180. и 191. Закона о раду, закључио да је спорно

решење правног претходника тужене законито. Доношењу решења претходила је законска процедура у којој је тужилца упозорена о постојању отказног разлога, тужилца се изјаснила на упозорење и није спорила своје пасивно држање поводом противправног поступања директора филијале, нити да је као последица оваквог њеног пропуста за послодавца настао мањак. Пошто је тужилци законито отказан уговор о раду, одбијен је као неоснован и захтев за накнаду штете уместо враћања на рад. Првостепени суд је сматрао да је без утицаја на законитост решења о отказу чињеница да у решењу нису наведени сви анекси уговора о раду које је тужилца закључивала у току трајања радног односа, пошто је несумњиво утврђено које је радне обавезе по општим актима и уговору о раду имала, као ... у време када је у филијали у којој је радила настао мањак. По оцени првостепеног суда, без утицаја на законитост решења је и чињеница да је тужилци отказан уговор о раду са даном 28.01.2015. године, а да јој је решење уручено наредног дана 29.01.2015. године.

Другостепени суд је прихватио као правилне чињеничне и материјалноправне разлоге на којима је првостепени суд засновао пресуду, али је утврдио као датум престанка радног односа 29.01.2015. године, када је тужилци уручено спорно решење.

По становишту Врховног суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили постављени тужбени захтев. Другостепени суд је прекорачио тужбени захтев одлучујући да је тужилци радни однос престао на дан када је њој решење уручено, а не оног дана који је означен у решењу. Тужилца тужбени захтев овакве садржине није поставила, а таква одлука нема упоришта ни у одредби члана 185. став 5. Закона о раду, по којој запосленом престаје радни однос даном достављања решења, осим ако овим законом или решењем није одређен други рок. У конкретном случају, спорно решење је донето 28.01.2015. године, који датум је у решењу наведен и као дан престанка радног односа, што је у складу са наведеном законском нормом.

Тужилца је у време повреде радне обавезе радила на радном месту .. у сектору .., утврђено је да је својим пасивним држањем поступила супротно прописаним процедурама које су се морале поштовати у сврху законитог располагања средствима тужене, да је имала свест о недозвољености својих радњи, па је правилан закључак нижестепених суда да је тужилца скривљеном радњом извршила повреду радне обавезе која јој је спорним решењем стављена на терет и због које јој је отказан уговор о раду. Из изнетих разлога, није прихватљиво становиште тужилце, које је истицала у току поступка и понавља у ревизији, да њу ослобађа од одговорности чињеница да је директор филијале чији је помоћник била активно предузимао незаконите радње, те да је неетичко држање тужене када јој је због повреде процедура отказала уговор о раду.

Правилно је одбијен и тужбени захтев за накнаду штете у смислу члана 191. Закона о раду, пошто је утврђено да је решење о отказу уговора о раду законито.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**